

E D I T U R A S C R I P T U M[®]

Viața fără limite

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VUJICIC, NICK

Viață fără limite / Nick Vujicic. - Oradea: Scriptum, 2012
ISBN 978-973-1813-53-0

821.111(94)-94=135.1

Viață fără limite

Inspirație pentru o viață ridicol de bună

Nick Vujicic

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title

Life Without Limits

Copyright © 2010 by Nicholas James Vujicic

All rights reserved.

This translation published by arrangement with Doubleday Religion,
an imprint of Crown Publishing Group,
a division of Random House, Inc., New York.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul

Viață fără limite

de Nick Vujicic

© 2012 Editura Scriptum®

str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor

Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428

E-mail: scriptum@scriptum.ro

Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.

Prima ediție în limba română.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

Design copertă: Kyle Kolker

Foto copertă: Aaron Hallstrom

ISBN 978-973-1813-53-0

Tiparul executat în U.E.

Cuprins

<i>Introducere</i>	7
UNU Dacă nu ai parte de o minune, încearcă să fii o minune	11
DOI Fără mâini, fără picioare, fără limite	42
TREI Deplin încredințat	62
PATRU Acceptă-te așa perfect imperfect cum ești	81
CINCI Atitudine cu altitudine	98
ȘASE Fără mâini, dar nu dezarmat	116
ȘAPTE Nu te lăsa doborât de nereușite	132
OPT Din nou ascuns după tufișuri	145
NOUĂ Încrede-te, mai mult sau mai puțin, în alții	159
ZECE Îndrăznește să te avânți	181
UNSPREZECE Reguli ridicole	197
DOISPREZECE Fă din dărnicie misiunea ta	212
<i>Mulțumiri</i>	229
<i>Plan individual de acțiune</i>	231

*Lui Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt
Vreau să dedic această carte și familiei Toth din San Diego, California;
nu voi uita niciodată piatra de temelie pe care Phil
a pus-o la credința mea.
Înflăcărarea lui contagioasă pentru evanghelizare
a aprins această dorință și în mine.*

Introducere

Numele meu este Nick Vujicic. Am 27 de ani [la data publicării cărții în limba engleză, în 2010]. M-am născut fără membre, dar nu mă simt în niciun fel constrâns de limitările mele. Călătoresc în toată lumea căutând să-i încurajez pe oameni să depășească adversitățile din viață prin credință, speranță, dragoste și curaj, astfel încât să-și poată împlini visul. În această carte voi împărtăși din experiențele mele de viață felul cum am privit și abordat eu adversitățile și obstacolele – unele dintre ele îmi sunt specifice, însă majoritatea ne privesc pe noi toți. Te provoc să nu te lași doborât de greutățile vieții, ci să le învingi și să-ți găsești propriul scop în viață, descoperind calea spre o viață ridicol de bună.

Adesea simțim că viața este nedreaptă. Greutățile și împrejurările potrivnice ne pot face să ne îndoim de noi înșine și ne aduc la disperare. Crede-mă, știu ce spun. Sfânta Scriptură însă ne învață să considerăm ca pe „o mare bucurie când trecem prin felurite încercări“. Este o lecție pe care m-am luptat mulți ani la rând să o învăț și căreia în cele din urmă i-am dat de capăt. Din experiența mea pot să-ți spun cu convingere că majoritatea greutăților cu care ne confruntăm în viață ne dau ocazia să descoperim acea persoană care am fost creați de fapt să fim și în ce fel putem pune darurile noastre în folosul altora.

Părinții mei sunt creștini dedicați, însă venirea mea pe lume fără mâini și fără picioare, i-a făcut să se întrebe care a fost gândul lui Dumnezeu când m-a creat. La început, au presupus că pentru cineva

ca mine nu există nici speranță, nici viitor și că nu voi trăi niciodată o viață normală sau productivă.

Iată, însă, că viața mea întrece cu mult orice așteptări. În fiecare zi, oameni pe care nu-i cunosc îmi confirmă acest lucru fie în convorbirile telefonice, în scrisorile electronice sau pe *twitter*. Adeseori în aeroporturi, hoteluri și restaurante lumea mă îmbrățișează și îmi spune că prin modul în care am reușit să-mi depășesc limitările i-am influențat viața – într-un fel sau altul. Da, sunt cu adevărat o ființă binecuvântată. Sunt de-a dreptul *ridicol* de fericit.

Ceea ce nici familia mea, nici eu nu am putut prevedea este că dizabilitatea mea – această „povară“ a mea – poate fi o binecuvântare, oferindu-mi ocazii unice de a mă apropia de oameni, simțind ce simt ei, înțelegându-le durerea și aducându-le alinare. Da, mă confrunt cu anumite provocări evidente, dar în același timp sunt binecuvântat cu o familie iubitoare, o minte suficient de ascuțită și o credință profundă și statornică. Dar vreau să fiu sincer și nu ascund faptul că atât credința mea, cât și determinarea mea s-au fortificat abia după ce am trecut prin câteva perioade teribile.

Adevărul este că, odată ajuns la anii adolescenței, când toți ne întrebăm care este soarta noastră, m-a cuprins disperarea, conștientizând o dată în plus situația în care mă aflam, crezând că nu voi putea fi niciodată „normal“. Faptul că trupul meu nu avea o formă ca cea a colegilor mei nu putea fi ținut secret. Cu cât încercam mai mult să mă implic în activități normale, precum înotul sau datul pe skateboard, cu atât realizam tot mai clar că erau lucruri pe care eu pur și simplu nu voi fi niciodată în stare să le fac.

Și cu atât mai mult au contribuit la starea aceasta acei copii plini de cruzime, care m-au numit monstru ori extraterestru. Sunt o ființă umană și îmi doream să fiu ca toți ceilalți; aparent însă nu prea aveam șanse. Doream să fiu acceptat. Simțeam că nu sunt. Doream să îmi găsec locul. Cert era că nu mi-l puteam găsi. Și mă simțeam încolțit din toate părțile.

Mă durea inima. Am ajuns depresiv, copleșit de gânduri negre, pentru că nu-mi găseam scopul în viață. Mă simțeam singur chiar și atunci când eram înconjurat de familie și prieteni. Mă temeam că voi fi întotdeauna o povară pentru cei pe care îi iubeam.

Dar am greșit, am greșit foarte mult. Ce n-am știut atunci, în acele zile întunecate din viața mea, ar putea umple o carte – de fapt, este chiar cartea pe care o ții în mână. În paginile următoare îți voi împărtăși cum poți să întrezărești o rază de speranță chiar și în încercări dificile sau în necazuri chinuitoare. Îți voi lumina cărarea ce duce de cealaltă parte a durerii, unde, odată ajuns, vei fi mai puternic, mai determinat, mai echipat să urmărești viața pe care ți-o dorești și, cine știe, poate chiar să găsești o viață ce trece dincolo de ceea ce ți-ai fi putut imagina vreodată.

Dacă ai dorința și pasiunea de a face ceva, ceva ce este după voia lui Dumnezeu, vei reuși. Este o afirmație îndrăzneată. Ca să fiu sincer, personal nu i-am dat întotdeauna crezare. Dacă ai citit bucurie pe fața mea în timp ce vizionai alocuțiunile mele postate pe internet, vreau să-ți spun că bucuria aceea este rezultatul călătoriei mele de până acum. N-am avut de la început toate cele necesare, așa că de-a lungul drumului a trebuit să deprind câteva abilități importante. Pentru a trăi viața fără limite, am descoperit că am nevoie de:

- o voință puternică
- o speranță atât de solidă, încât să nu poată fi frântă
- credință în Dumnezeu și în posibilitățile Lui infinite
- dragoste și acceptare de sine
- atitudine cu altitudine
- un spirit curajos
- o inimă încrezătoare
- dorința de a descoperi ocazii prielnice
- capacitatea de asumare a riscului și o doză bună de umor
- misiunea de a le sluji în primul rând altora

Cartea este structurată pe capitole ce dezbat fiecare în parte câte una dintre aceste trăsături, în ideea că în propria ta călătorie către o viață ce te împlinește și are sens, acestea îți vor fi de folos. Am ales să dezvălui toate aceste lucruri deoarece împărtășesc dragostea pe care ți-o poartă Dumnezeu și vreau să ai parte de întreaga bucurie și împlinire pe care ți le-a pregătit El.

Dacă ești și tu unul dintre cei mulți care au de dus zi de zi o luptă necurmată, vreau să-ți mărturisesc că, dincolo de propriile mele

zbateri, a existat un scop pe care nici eu nu l-am cunoscut la început. Și acest scop s-a dovedit a întrece cu mult, cu *foarte* mult, orice mi-aș fi putut imagina vreodată.

S-ar putea să treci prin situații grele. S-ar putea să cazi și să simți că nu ai puterea necesară pentru a te ridica din nou. Prietene, cunosc bine acest sentiment. Toți îl cunoaștem. Viața nu este întotdeauna ușoară, însă când depășim greutățile, devenim mai puternici și mai recunoscători pentru ocaziile pe care le avem. Ceea ce contează cu adevărat sunt oamenii a căror viață o influențezi de-a lungul drumului parcurs și felul în care îți sfârșești călătoria.

Îmi iubesc viața, la fel cum o iubesc pe a ta. Împreună, posibilitățile pe care le avem sunt de-a dreptul ridicole. Deci, ce zici? Merită să-ncercăm, prietene?

Dacă nu ai parte de o minune, încearcă să fii o minune

Unul dintre cele mai cunoscute scurtmetraje despre mine pe youtube mă prezintă dându-mă pe skateboard, făcând schi nautic, cântând la instrument, lovind o minge de golf, căzând, ridicându-mă, vorbind în fața oamenilor și, cel mai important lucru, fiind îmbrățișat de diferite personalități.

Una peste alta, sunt activități obișnuite, ce pot fi făcute de aproape oricine, nu-i așa? Și-atunci de ce crezi că a fost accesat de *milioane* de ori? Părerea mea este că oamenii sunt atrași să vadă filmul întrucât, în pofda limitărilor mele fizice, trăiesc parcă neîngrădit de niciun fel de limite.

Adesea, oamenii se așteaptă ca o persoană cu dizabilități severe să fie inactivă, poate chiar plină de amărăciune și introvertită. Mie îmi place să-i uimesc, arătându-le că trăiesc o viață plină de aventuri și care mă împlinește.

Între sutele de comentarii la acest scurtmetraj, o remarcă apare cu consecvență: „Dacă omul acesta poate fi fericit, mă întreb cum de mai îmi plâng eu de milă ... sau de ce cred uneori că nu sunt suficient de atrăgător, de vesel sau ORICE ALTCEVA. Cum îmi pot trece prin minte astfel de gânduri când acest tip trăiește fără membre și totuși este FERICIT!?”

Adesea sunt întrebat: „Nick, ce te face atât de fericit?” S-ar putea să te confrunți cu propriile tale greutăți, așa că voi răspunde pe scurt:

Am găsit fericirea când mi-am dat seama că așa imperfect cum sunt, eu sunt Nick Vujicic perfect. Eu sunt creația lui Dumnezeu,

alcătuit după planul Său pentru mine. Ceea ce nu înseamnă că nu ar fi loc pentru îmbunătățiri! Încerc mereu să devin mai bun, astfel încât să-L pot sluji mai bine pe Dumnezeu și să vin în ajutorul cât mai multor oameni!

Cred cu tărie că viața mea nu are limite. Și mi-aș dori să simți și tu același lucru cu privire la viața ta, indiferent de problemele cu care te confrunți. Înainte de a ne începe călătoria împreună, te rog să te oprești o clipă și să te gândești care sunt limitările pe care le-ai pus vieții tale sau pe care ai permis ca alții să ți le pună... Iar acum imaginează-ți că ai fi eliberat de aceste limitări. Cum ar fi viața ta dacă *totul* ar fi posibil?

„Oficial“, eu sunt o persoană cu *dizabilități*, în realitate însă eu am multe *abilități* tocmai pentru că sunt lipsit de membre. Handicapul pe care-l am mi-a prilejuit ocazii unice de a intra în legătură cu atâția oameni cu nevoi. Imaginează-ți toate posibilitățile de care dispui!

Adesea credem despre noi înșine că nu suntem suficient de inteligenți, de atractivi sau de talentați pentru a ne urmări visurile. Credem ceea ce spun alții despre noi sau ne limităm singuri în unele privințe. Iar ceea ce este mai rău este că atunci când te consideri nedemn, tu limitezi felul în care *Dumnezeu* poate lucra prin tine!

Când renunți la visurile tale, de fapt Îl dai pe Dumnezeu deoparte. Dar, la urma urmei, tu ești creația Lui. El te-a făcut cu un scop. Ca atare viața ta nu poate fi limitată, așa cum dragostea lui Dumnezeu nu poate fi îngrădită.

Și eu, și tu avem de făcut o alegere. Putem alege să ne concentrăm asupra dezamăgirilor și eșecurilor noastre. Putem alege să fim plini de amărăciune, de mânie sau tristețe. Sau, când trecem prin greutăți ori avem de-a face cu oameni ce ne sunt potrivnici, putem alege să învățăm din experiențele prin care trecem, asumându-ne responsabilitatea pentru propria noastră fericire.

În calitate de copil al lui Dumnezeu, ai o frumusețe aparte și ai valoare, ești mai de preț decât toate diamantele din lume. Tu și eu, amândoi ne potrivim perfect pentru ceea ce am fost meniți să fim! Și totuși, ținta noastră este să devenim cea mai bună versiune a ceea ce am fost creați să fim și să ne depășim limitele, năzuind cât mai sus, cât mai departe. Pe parcursul călătoriei sunt necesare anumite ajustări, fiindcă

Dacă nu ai parte de o minune, încearcă să fii o minune

viața nu este întotdeauna pe roze, dar cu siguranță merită trăită. Eu sunt dovada vie că indiferent care sunt împrejurările în care te afli, atâta timp cât poți respira și inima îți bate în piept, trebuie să-ți aduci contribuția, nu poți sta nepăsător la ceea ce se întâmplă în jurul tău.

Sigur, nu pot să te iau pe după umeri ca să te îmbărbătez, însă îți pot vorbi din inimă. Indiferent cât de deznădăjduită pare a fi viața ta, există speranță. Indiferent cât de rele par a fi împrejurările în care te afli, vor veni și zile bune. Oricât de cumplite sunt problemele tale, tu te poți ridica deasupra lor. Doar dorindu-ți o schimbare nu vei schimba nimic. Însă dacă vei lua decizia de a acționa chiar acum, asta va schimba totul!

Toate lucrurile lucrează împreună spre bine. Sunt convins de asta fiindcă am văzut rezultatul în viața mea. La ce poate sluji o viață fără membre? Doar privindu-mă, oamenii știu că m-am confruntat și am învins multe obstacole și greutăți. De aceea sunt dispuși să mă asculte, fiind motivați de exemplul meu. Astfel că le împărtășesc credința mea, îi asigur că sunt iubiți și că există speranță.

Asta este contribuția mea. Este important să îți recunoști propria valoare. Să știi că ai ceva cu care să contribui la viața din jurul tău. Dacă te simți frustrat în momentul de față, să știi că este un sentiment firesc. Sentimentul acesta de frustrare este dovada că vrei mai mult de la viață decât ai în prezent. Și asta nu este rău. Adesea, tocmai greutățile cu care ne confruntăm în viață ne dezvăluie ceea ce am fost meniji să fim.

O VIAȚĂ VALOROASĂ

Mi-a trebuit mult timp ca să înțeleg foloasele împrejurărilor în care m-am născut. Mama mea avea 25 de ani când a rămas însărcinată cu mine, primul ei copil. Era moașă și lucra ca asistent medical pediatric în sala de nașteri, unde se îngrijea de sute de mame și bebelușii lor. În perioada cât a fost însărcinată cu mine a urmat cu strictețe toate sfaturile medicale. A fost atentă la alimentație, la medicamente, nu a consumat alcool, nu a luat aspirină sau alte analgice. A mers la cei mai buni medici, care au asigurat-o că sarcina ei decurge perfect.

Și totuși, a avut anumite presimțiri, ce nu i-au putut fi înlăturate. Cu cât se apropia mai mult data nașterii, mama își exprima tot mai des îngrijorarea, spunându-i tatălui meu:

— Sper că totul este în ordine cu bebelușul.

La cele două ecografii făcute pe parcursul sarcinii, medicii nu au observat nimic neobișnuit. Ei le-au spus părinților mei că vor avea un băiețel, dar niciun cuvânt că nu ar avea membre! La nașterea mea, în data de 4 decembrie 1982, mama nu m-a văzut imediat și prima ei întrebare a fost:

— Este totul în ordine?

A urmat o liniște tulburătoare. Pentru că tăcerea se prelungea și nimeni nu i-a adus bebelușul, mama a presimțit cu atât mai mult că ceva nu era în ordine. În loc să îi aducă bebelușul, cadrele medicale prezente au chemat un pediatru și s-au retras în colțul opus al încăperii, examinându-mă și sfătuindu-se unul cu altul. Când a auzit un scâncet puternic de nou-născut, mama mea s-a liniștit. Însă tatălui meu, care observase la nașterea mea că îmi lipsea un membru superior, i s-a făcut rău și a fost însoțit afară din sala de nașteri.

Șocați de înfățișarea mea, asistentele medicale și medicii m-au înfășat repede.

Însă mama, care participase la sute de nașteri ca asistent medical, nu putea fi înșelată. A citit durerea și descumpănirea de pe fețele celor din echipa medicală și a înțeles că ceva nu era în ordine.

— Spuneți-mi care-i problema? Ce-i cu bebelușul meu? a insistat ea.

La început, medicul n-a avut puterea de-ai răspunde, însă la insistențele ei, i-a dat doar un răspuns de specialitate:

— Focomelie, a spus el.

Mama mea a înțeles că termenul desemna starea patologică a unui bebeluș născut lipsit de membre sau cu membre malformate, însă pur și simplu nu a putut accepta că era adevărat.

Între timp, tatăl meu se afla afară, buimăcit, întrebându-se dacă ceea ce văzuse era adevărat. Când medicul pediatru s-a apropiat să stea de vorbă cu el, tatăl meu a strigat:

— Fiului meu îi lipsește un braț!

— De fapt, a răspuns pediatrul cu multă afecțiune, fiul dumneavoastră nu are nici mâini, nici picioare.

Șocat și speriat, tatăl meu a rămas fără cuvinte. Apoi i s-au activat instinctele de protejare și s-a grăbit să îi spună mamei mele, înainte să apuce ea să mă vadă. Însă, spre dezamăgirea lui, a găsit-o culcată în pat, plângând. Personalul medical o informaseră deja despre cele întâmplate, ba chiar m-au dus să mă vadă, însă ea a refuzat să mă țină în brațe, spunându-le să mă ia de acolo.

Asistentele medicale plâneau. Moașa plângea. Și bineînțeles că și eu plângeam! În cele din urmă m-au așezat în pat, alături de mama, dar ea n-a suportat să privească realitatea: copilul ei, fără membre.

— Luați-l de la mine, le-a spus. Nu vreau nici să-l ating, nici să-l văd.

Până în ziua de astăzi, tatăl meu regretă că personalul medical nu i-a îngăduit să o pregătească în mod corespunzător pe mama. Când ea a adormit, tata m-a vizitat pe secția de nou-născuți. Mai târziu s-a întors la mama mea și i-a spus:

— E frumos.

A întrebat-o dacă ar vrea să mă vadă, însă ea a refuzat, fiind încă mult prea zguduită de cele întâmplate. Tata i-a înțeles și respectat sentimentele.

În loc să sărbătorească nașterea mea, părinții mei și întreaga biserică au jelit.

— Dacă Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei, de ce îngăduie să se întâmple așa ceva? se întrebau ei.

DUREREA MAMEI MELE

Eu am fost întâiul-născut al părinților mei. Dacă un asemenea eveniment este în mod firesc un motiv de mare bucurie în orice familie, la nașterea mea, nimeni nu i-a trimis flori mamei mele, ceea ce i-a adâncit și mai mult disperarea.

Tristă și cu ochii plânși, l-a întrebat pe tatăl meu:

— Nu merit nici măcar o floare?

— Iartă-mă, draga mea, i-a răspuns el, bineînțeles că le meriți.

S-a grăbit spre florăria din incinta spitalului, întorcându-se în scurt timp cu un buchet de flori.

N-am cunoscut aceste detalii de la nașterea mea până pe la vârsta de 13 ani, când am început să le pun întrebări părinților mei despre reacția lor inițială față de faptul că m-am născut fără membre. Am avut o zi grea la școală, iar când i-am povestit mamei mele, a plâns cu mine. I-am spus că m-am săturat să nu am mâini și picioare. Plângând împreună cu mine, mi-a spus că ea și tatăl meu au ajuns să înțeleagă că Dumnezeu are un plan pentru mine, plan pe care într-o zi mi-l va dezvălui. Am continuat să le pun tot felul de întrebări, uneori doar unuia dintre ei, alteori amândurora. Pe de-o parte, căutam răspunsuri din pură curiozitate, pe de altă parte, era o reacție la întrebările cu care eram copleșit din partea colegilor de clasă curioși.

La început, mi-a fost puțin teamă de ceea ce mi-ar putea spune părinții mei și, deoarece unele amănunte puteau fi incomode pentru ei, n-am vrut să îi pun într-o situație stânjenitoare. În primele noastre discuții, părinții mei au fost foarte atenți la ceea ce îmi spuneau, căutând să mă protejeze. Pe măsură ce am crescut, și pentru că devenisem mai insistent în întrebările mele, mi-au dat tot mai multe amănunte, dezvăluindu-mi treptat din sentimentele și temerile lor, știind că, atât cât îmi spun, pot înțelege. Nu mi-a fost ușor, ca să nu spun mai mult, când mama mi-a povestit că nu a vrut să mă țină în brațe după ce m-am născut. Eram deja destul de vulnerabil din cauza situației în care mă găseam, însă când am auzit că propria mea mamă nu a suportat să se uite la mine, asta a fost ... ei bine, imaginează-ți cum m-am simțit. M-a durut și m-am simțit respins, dar apoi m-am gândit la tot ce au făcut părinții mei pentru mine de-a lungul anilor, dovedindu-mi de nenumărate ori că mă iubesc. La vremea când am avut aceste discuții eram suficient de matur să mă pot pune în situația ei. În afară de presimțirile pe care le avusese mama, nu au existat niciun fel de avertizări pe parcursul sarcinii că ceva nu ar fi fost în ordine. Mama mea a fost șocată și înspăimântată de realitatea cu care a trebuit să se confrunte la nașterea mea. Cum aș fi reacționat eu, ca părinte? Nu sunt sigur că m-aș fi descurcat la fel de bine ca părinții mei. Le-am spus aceasta și, în timp, discuțiile noastre au devenit mai relaxate și mai amănunțite.

Mă bucur că nu m-am grăbit să aflu detalii înainte de-a avea siguranța că sunt iubit de ei. Am continuat să ne împărtășim

sentimentele și temerile și părinții mei m-au ajutat să înțeleg felul în care credința lor i-a ajutat să înțeleagă faptul că eu sunt menit să slujesc scopului lui Dumnezeu. Am fost un copil extrem de hotărât și, în general, optimist. Profesorii mei, alți părinți și chiar persoane străine le-au spus adesea părinților mei că atitudinea mea era motivatoare pentru ei. În ce mă privește, am ajuns să înțeleg că, deși mă confruntam cu greutăți deloc neglijabile, mulți oameni aveau poveri mai grele decât a mea.

În prezent, în călătoriile mele în jurul lumii, văd adesea suferințe incredibile, ce mă fac să fiu recunoscător pentru ceea ce am și mai puțin preocupat de ceea ce îmi lipsește. Am văzut copii orfani cu boli invalidante. Femei tinere forțate să intre în sclavie sexuală. Bărbați privați de libertate fiindcă sunt prea săraci ca să-și plătească datoriile.

Suferința este universală și adesea de o cruzime greu de imaginat, dar și în cele mai mizerabile mahalale și după cele mai oribile tragedii am fost încurajat să întâlnesc oameni care nu doar supraviețuiesc, ci care aspiră spre ceva mai bun. Bucuria nu a fost nici într-un caz ceea ce m-aș fi așteptat să găsec în „Orașul gunoiiului“, cea mai mizerabilă mahala la marginea orașului Cairo din Egipt. Manshiet Nasser e o așezare îngrămădită într-un peisaj deșertic-stâncos. Porecla nefericită, dar potrivită, și miasma specifică acelei comunități se trag din faptul că majoritatea celor 50.000 de rezidenți supraviețuiesc din strângerea deșeurilor în Cairo, pe care le cară în ciudatul așezământ, unde scotocesc prin ele – în fiecare zi, munți de deșeuri adunate dintr-un oraș cu 18 milioane de locuitori, în care sărmanii speră să găsească obiecte pe care să le vândă, să le recicleze sau să le folosească într-un fel sau altul.

Printre străzi străjuite de mormane de gunoaie, cotețe de porci și resturi puturoase, te aștepți ca oamenii să fie copleșiți de disperare. Cu toate acestea, în 2009, când am fost eu acolo, am găsit cu totul altceva. Oamenii din Manshiet Nasser duc o viață grea, fără-ndoială, dar cei pe care i-am întâlnit erau deosebit de grijulii, păreau fericiți și plini de credință. Populația Egiptului este musulmană în proporție de 90 la sută. Orașul gunoiiului este singura suburbie creștină. Aproape 98 din populație sunt de religie creștină coptă.

Am fost în multe dintre cele mai sărace mahalale din lume. Aceasta a fost una dintre cele mai mizerabile în ce privește mediul,

dar, în egală măsură, una dintre cele mai primitoare în ce privește latura spirituală. Într-o clădire foarte mică din beton, ce slujea drept biserică, s-au îngrămădit 150 de oameni. Când am început să vorbesc, m-a izbit bucuria și veselia de pe fețele celor din audiență – pur și simplu radiau de fericire. Nu știu ca viața mea să fi fost cândva atât de binecuvântată. Am înălțat rugăciuni de mulțumire pentru credința lor care i-a ridicat deasupra împrejurărilor, împărtășindu-le cum a transformat Isus și viața mea.

Am aflat de la liderii bisericii de acolo despre felul în care viața membrilor acelei comunități a fost transformată de puterea lui Dumnezeu. Speranța lor nu stă în bunurile din această lume, ci în eternitate. Până vor ajunge acolo, ei cred în minuni și Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru cine este El și pentru ceea ce a făcut El. Înainte de a pleca, am împărțit câtorva familii orez, ceai și o mică sumă de bani, cu care urmau să își cumpere provizii pentru săptămânile viitoare. Copiilor le-am dăruit echipament sportiv, mingi de fotbal și corzi de sărit, iar ei ne-au invitat îndată să ne jucăm cu ei. Am acceptat bucuroși, râzând împreună, deși eram înconjurați de sărăcie și mizerie. Nu îi voi uita niciodată pe acei copii, nici zâmbetele lor. Mi-au dovedit încă o dată că putem fi fericiți în orice împrejurări dacă ne punem întreaga încredere în Dumnezeu.

Cum de pot râde niște copii atât de săraci? Cum de pot cânta cu bucurie prizonierii dintr-o închisoare? Pentru că ei se ridică deasupra împrejurărilor în care se află, acceptând că nu pot nici controla, nici înțelege anumite evenimente, preocupându-se în schimb de ceea ce *pot* înțelege și controla. Exact așa au procedat și părinții mei. Ei și-au continuat viața, hotărându-se să se încreadă în Cuvântul lui Dumnezeu că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său“.

O FAMILIE CREDINCIOASĂ

Mama și tatăl meu provin amândoi din familii creștine puternice din fosta Iugoslavie, actualmente Serbia. Din cauza represaliilor

comuniste, familiile lor au emigrat separat în Australia, pe când ei erau încă mici. Părinții lor au fost creștini apostolici, iar credința lor se împotriva purtării de arme. Comuniștii i-au discriminat și persecutat din cauza credinței lor. Serviciile religioase erau ținute în secret. Pentru că au refuzat să intre în Partidul Comunist, care le controla fiecare aspect al vieții, au avut de suferit pe plan financiar, fapt pentru care tatăl meu a îndurat adesea de foame în tinerețe.

Bunicii mei s-au alăturat miilor de creștini sârbi care au emigrat în Australia, SUA și Canada după al Doilea Război Mondial. Familiile părinților mei s-au mutat în Australia, unde ei și copiii lor și-au putut exercita liber convingerile religioase. Alți membri din familiile lor s-au mutat în SUA și Canada, astfel că am multe rude și în acele părți de lume.

Părinții mei s-au întâlnit într-o biserică din Melbourne. Mama, Dushka, era în al doilea an de pregătire sanitară medie la Royal Children's Hospital din Victoria. Tata, Boris, lucra în administrația publică și contabilitatea costurilor. Mai târziu, pe lângă slujba lui, a slujit ca pastor fără studii teologice. Când am avut în jur de 7 ani, părinții mei s-au gândit să se mute în SUA, considerând că acolo s-ar putea să aibă acces la noi posibilități de protezare și tratament medical care să ne fie de ajutor, ținând seama de dizabilitățile mele.

Unchiul meu, Batta Vujcic, avea o afacere de construcții și tranzacții mobiliare în Agoura Hills, la vreo 50 km de Los Angeles. El îi oferise tatălui meu un loc de muncă, dacă avea să obțină o viză de lucru. De asemenea în jurul orașului Los Angeles exista o comunitate mare de creștini sârbi, cu mai multe biserici, care i-au invitat pe părinții mei să li se alăture. Obținerea unei vize de lucru însă era un proces lung și istovitor, așa că tata a decis să solicite o astfel de viză, iar între timp familia mea s-a mutat la vreo 1600 km mai înspre nord, la Brisbane, Queensland. Clima de aici era mult mai bună pentru mine, eu suferind și de diferite alergii, pe lângă celelalte probleme pe care le aveam.

Eram în clasa a patra, aveam aproape zece ani când lucrurile au început, în sfârșit, să se concretizeze în ce privește mutarea noastră în SUA. Părinții mei au considerat că Aaron, Michelle – fratele și sora mea – și cu mine eram la o vârstă potrivită pentru a ne adapta sistemului școlar american. Dar am așteptat încă vreun an și jumătate

înainte ca tata să obțină viză de lucru de trei ani. Ne-am mutat abia în 1994.

Din nefericire însă mutarea noastră în California nu a fost de bun augur, și asta din mai multe motive. Când am plecat din Australia, eu eram deja în clasa a șasea. Noua mea școală din Agoura Hills era foarte aglomerată. M-au acceptat doar la orele avansate, ceea ce era destul de dificil, ca să nu mai spun că planul de învățământ era cu totul diferit de cel cu care fusesem eu obișnuit. Am fost întotdeauna un elev bun, dar de data aceasta a trebuit să lupt din răspuțeri pentru a mă adapta noului sistem. Din cauza programei școlare diferite, eu eram în urmă cu materia de învățământ încă dinainte de a frecventa primele ore în California. Mi-a fost greu să recuperez. Orarul pe care îl aveam de urmat necesita schimbarea sălii de clasă pentru fiecare nouă oră, ceea ce era diferit față de Australia, iar pentru mine era o nouă provocare în încercarea de a mă adapta.

Ne-am mutat la unchiul meu, Batta, mătușa mea, Rita, și cei șase copii ai lor. Deși casa lor din Agoura Hills era destul de mare, de îndată ce ne-am mutat noi a devenit neîncăpătoare. Doream să ne mutăm cât mai repede în propria noastră casă, numai că prețurile la case erau mult mai mari decât în Australia. Tata a început să lucreze la firma de imobiliare a unchiului. Mama nu și-a continuat cariera de asistent medical, deoarece prioritatea ei era să ne vadă integrați în noul sistem școlar, așa că nici măcar nu s-a înscris pentru echivalarea pregătirii ei medicale în California.

După trei luni în care am locuit împreună cu familia unchiului Batta, părinții mei au ajuns la concluzia că mutarea noastră în SUA a fost un pas nefericit. Eu mă luptam să mă integrez la școală, iar părinții mei întâmpinau dificultăți cu asigurarea mea medicală și în general cu prețul mult prea mare pentru noi al vieții din California. Mai mult, se întrebau dacă vom reuși vreodată să obținem drept de rezidență permanentă în SUA. Unul dintre avocații pe care i-au consultat le-a spus părinților mei că problemele mele de sănătate ar putea îngreuna obținerea dreptului de ședere din cauza costurilor ridicate pe care le impun tratamentele medicale și celelalte cheltuieli legate de situația mea, ei neprezentând siguranța că vor reuși să țină pasul cu toate acestea din punct de vedere financiar.

Dacă nu ai parte de o minune, încearcă să fii o minune

Cu povara atâtor probleme pe umerii lor, părinții mei au decis să se mute înapoi în Brisbane după doar patru luni petrecute în SUA. Au găsit o casă în aceeași stradă înfundată unde am locuit înainte de a pleca în SUA, iar noi, copiii, ne-am putut reîntoarce la școala unde învățasem anterior și la vechii noștri prieteni. Tata și-a reluat slujba de la Colegiul Tehnic, unde predă informatică și administrație. Mama și-a dedicat viața îngrijirii fratelui și surorii mele și, în cea mai mare parte, îngrijirii mele.

UN COPIL CU PROBLEME

În ultimii ani, părinții mei au fost onești când mi-au descris temerile și coșmarurile lor în perioada imediat următoare nașterii mele. Pe măsură ce creșteam, ei nu au lăsat să se vadă că nu eram tocmai copilul visurilor lor. În primele luni, mama s-a temut că nu mă va putea îngriji, iar tata nu reușea să întrevadă un viitor fericit pentru mine și își făcea griji cu privire la felul de viață pe care îl voi avea. El considera că mi-ar fi mai bine la Domnul, decât să fiu neajutorat și incapabil să-mi trăiesc viața. Părinții mei au evaluat toate posibilitățile pe care le aveau, inclusiv aceea de a mă da spre adopție. Ambele perechi de bunici s-au oferit să mă ia la ei și să aibă grijă de mine. Părinții le-au respins oferta, hotărând că era responsabilitatea lor să mă crească și să mă îngrijească cum puteau ei mai bine.

Imediat după venirea mea pe lume, starea mea i-a îndurerat profund, dar au decis să-și crească fiul marcat de atâtea probleme fizice de o manieră cât mai „normală” posibil. Părinții mei au o credință puternică și ei au continuat să creadă că Dumnezeu a avut un motiv anume pentru care le-a dat un astfel de fiu.

Unele răni se vindecă mai repede dacă nu le tot panzezi. Un lucru valabil în ce privește rănilor vieții. Poate îți pierzi locul de muncă. Relația în care te afli nu funcționează cum trebuie. Facturile se adună constant, dar sigur. În loc să-ți cheltuiești o grămadă de energie preocupându-te de nedreptățile trăite în trecut, mai bine caută noi modalități de a merge mai departe. Poate te așteaptă un nou loc de muncă, la care vei fi mai împlinit din toate punctele de vedere. Poate